

vána. Marie B-ová mohla tedy, když usnesení exekuci povolující znělo proti firmě, pod kterou ona obchody provozuje, se proti němu brániti, když podle zjištění rekursního soudu jest majitelkou této firmy.

Čís. 13413.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Omezuje-li se vzájemné útočení časopisů jen na sledování zájmů politických, na př. na zachování prestiže strany, nelze vybočení z mezí přípustné kritiky, třebas se nepřímě dotýkalo i časopisu, podřaditi pod zákon proti nekalé soutěži.

Zneužije-li se však stranicko-politického boje k tomu, by byl zasažen časopisecký podnik sám v základu své existence, narážejí počiny k tomu směřující již na ustanovení zákona proti nekalé soutěži.

(Rozh. ze dne 29. března 1934, Rv I 385/32.)

Vydavatel novin Alois F. domáhal se na zodpovědném redaktoru a na vydavateli periodického časopisu »L.«, by žalovaní byli uznáni povinnými v periodickém časopisu L. vynechati oznámení, že »H.« jest hroučící se a pro zemědělskou veřejnost skutečně naprosto ne nutný list, že pro sanování »H.« bylo použito spolkových peněz a že byly uspořádány peněžité sbírky a že předplatitelé »H.« jsou v trvalé platební stávce, a uveřejniti v redakční části časopisu »L.« týmž tiskem a v téže úpravě jako vyšel závadný článek, bez jakéhokoliv dodatku bezplatně pro žalobce prohlášení, že odvolávají výslovně uveřejněný a rozšiřovaný údaj, že »H.« jest hroučící se a pro zemědělskou veřejnost skutečně naprosto ne nutný list, že pro sanování »H.« bylo použito spolkových peněz a že byly uspořádány peněžité sbírky a že předplatitelé »H.« jsou v trvalé platební stávce a by žalobci bylo přiznáno podle § 18 zák. proti nekalé soutěži dáti si uveřejniti tento rozsudek v časopisech uvedených v žalobě. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolací soud přikloňuje se k názoru prvního soudu, že v souzeném případě nejde o nekalou soutěž a že aplikace příslušného zákona na něj znamenala by nepřipustné jeho zneužívání k cílům politickým. Je sice pravda, že zákon o nekalé soutěži poskytuje ochranu též proti jednání objektivně nekalému a že není zapotřebí k tomu zlého úmyslu po případě vůbec zavinění nebo vědomí pachatelova, jakož i že motivy a pohnutky subjektivní nerozhodují, avšak na druhé straně poskytuje zákon ochranu jen proti nekalému jednání v hospodářské soutěži a vyžaduje, by šlo o rozpor s dobrými mravy soutěže, o způsobilost poškoditi soutěžitele v hospodářském styku, o jednání předsevzaté za účelem soutěže. Obě strany, provozující podniky novinářské, jsou ovšem konkurenty potud, že se obě snaží též získati v kruhu čtenářstva co nejvíce abonentů a inserentů, ale okolnost tato u nich v hospodářském smyslu ustupuje úplně do pozadí, u nich na váhu padá v první řadě zájem politický a snaha udržeti si a získati nové stoupence politické straně, z nichž se také, ne-li výhradně, tož aspoň převážně rekrutují i jejich předplatitelé a inserenti. Proto též politické invektivy otištěné v jejich časopisech, i když jsou hospodářsky zabar-

veny, nemají toho škodlivého vlivu a účinku, jaký tvrdí strana žalující. Ale v souzeném případě nechybí jen celé hospodářské pozadí soutěžitelské, nýbrž i jednání předsevzaté za účelem soutěže. I když subjektivní motivy a úmysly při objektivně vyložené nekalé soutěži jsou bezvýznamné, přece motivy ty mají velkou důležitost pro posouzení, zda jde vůbec o nemravné, nekalé jednání soutěžitelské, t. j. o jednání směřující k tomu, by soutěžiteli byla způsobena újma jako takovému, aby v hospodářském styku jeho pozice byla poškozena. Takovýto úmysl soutěžitelský na straně žalované v souzeném případě podle celé situace, vyplývající z oboustranných novinářských projevů jistě nebyl, neboť žalované straně šlo zřejmě jen o politický útok, pokud se týče o obranu proti takovému útoku a neměla při tom úmysl, přebíratí žalobci předplatitele neb inserenty, pokud by je nezískala současně za stoupence svého politického směru. Proto, i když pozastavené věty v novinářském článku strany žalované bylo by snad lze s hlediska dobrých mravů pokládati za závadné, nelze je stíhati ve smyslu a podle zákona o nekalé soutěži, poněvadž nebyly právě učiněny za účelem hospodářské, nýbrž jen politické soutěže, kterou zákon ten nechrání.

Nejvyšší soud vyhověl částečně žalobcovu dovolání a uznal žalované povinnými, v periodickém časopisu »L.« zdržeti se oznámení, že periodický tiskopis »H.« jest hrouťící se a pro zemědělskou veřejnost skutečně naprosto ne nutný list, že pro sanování časopisu »H.« bylo použito spolkových peněz a že byly uspořádány peněžité sbírky a že předplatitelé časopisu »H.« jsou v trvalé platební stávce a dále uložil žalovaným, aby uveřejnili v redakční části periodického časopisu L. týmž tiskem a v téže úpravě jako vyšel závadný článek bez jakéhokoliv dodatku bezplatně pro žalobce prohlášení, jímž odvolávají výslovně v časopise L. uveřejněný a rozšiřovaný údaj, že periodický tiskopis »H.« jest hrouťící se a pro zemědělskou veřejnost skutečně naprosto ne nutný list, že pro sanování časopisu »H.« bylo použito spolkových peněz a že byly uspořádány peněžité sbírky a že předplatitelé časopisu »H.« jsou v trvalé platební stávce; jinak dovolání nevyhověl.

D ů v o d y:

Jest denním zjevem, že se časopisy, které jsou mluvčími zájmově protichůdných politických stran a frakcí, vzájemně napadají, při čemž si ani ony ani jich čtenáři neuvědomují, že by útoky ty byly namířeny proti podniku časopiseckému jako takovému. Každý průměrný pozorovatel vyciťuje, že tu jde jen o stranicko-politické zápolení bez jakéhokoli zahrocení proti podniku samému s tendencí jej poškoditi. Inserentům, kterým jde jen o to, aby upozornili na sebe veřejnost, hledající tak odbyť svých výrobků nebo nabízejíce své služby atd., bývá pravidelně tento boj celkem lhostejný, po případě je vůbec nezajímá, nýbrž jejich zájem se soustřeďuje v tom, by časopis, v němž inserují, byl co nejvíce čten a rozšířen. Pokud se tedy vzájemné útočení obmezuje jen na sledování zájmů politických, na př. zachování prestiže strany, nelze případné vybočení z mezí přípustné kritiky, třeba se nepřímou dotýkalo i časopisu, podřizovati pod normy zákona ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n. o nekalé soutěži, poněvadž schází jeden z podstat-

ných znaků, které zákon předpokládá, totiž provinění se proti dobrým mravům soutěže v hospodářském styku, jakou má na zřeteli i § 10 uved. zákona. Jinak je tomu, zneužije-li se stranicko-politického boje k tomu, by byl zasažen časopisecký podnik sám v základu své existence. Tu již vystupuje do popředí hospodářský moment a invektivy stranicko-politické jsou jen prostředkem k dosažení vlastního cíle, totiž poškození nebo zničení podniku. Počiny k tomu směřující narážejí již na ustanovení zákona o nekalé soutěži. Tak jest tomu i v souzeném případě. Uveřejnil-li časopis »L.« o časopise »H.«, že jest hroučící se a pro zemědělskou veřejnost vpravdě naprosto ne nutný list, že k sanaci »H.« bylo použito spolkových peněz a že byly uspořádány peněžité sbírky a konečně, že předplatitelé časopisu tohoto jsou v trvalé platební stávce, jsou to údaje o poměrech časopiseckého podniku »H.«, které jsou způsobilé poškodit podnik, poněvadž se jimi naznačuje, že časopis ten není schopný života, jen s obtížemi a z cizích prostředků jest udržován, a že ani předplatitelům na jeho zachování nezáleží, poněvadž trvale neplatí předplatné. Uváží-li se, že i »L.« i »H.« jsou určeny pro zemědělské kruhy obyvatelstva, což vysvítá již z obsahu předložených čísel za sporu a není ani sporné, dále že jedním z nejvydatnějších pramenů příjmů každého periodického časopisu, zvláště místního významu, jest hojná inserce a ne v poslední řadě také větší počet abonentů, jest nepochybno, že inkriminované údaje o časopise »H.« byly způsobilé přivoditi tomuto časopisu ztrátu i inserentů, i abonentů, poněvadž je přirozené, že od skomírajícího listu, za jaký byla »H.« časopisem »L.« prohlášena, ani ti ani oni si nemohou slibovati podporu svých zájmů. Toho všeho si žalovaní musili býti vědomi a vyplývá z jejich jednání již podle vnějších známek činu, že při něm spolupůsobily účely soutěže, totiž odlákáním inserentů po případě i abonentů oslabiti posici konkurenčního podniku. Tím jest naplněna skutková podstata zlehčování ve smyslu § 10 odst. (1) po případě odst. (2) zákona čís. 111/1927, neboť i kdyby některá z tvrzení časopisu »L.« byla pravdivá, neuvedli žalovaní okolnosti, jež je donutily právě k těmto údajům, a již z povahy věci plyne, že si musili býti vědomi, že vyličeným postupem mohou podnik časopisu »H.« ve značné míře ohroziti. Bylo proto rozsudek odvolacího soudu částečně změnití a rozhodnouti jak se stalo, aniž bylo třeba se zabývati dalšími uplatněnými dovolacími důvody. Výrok o uveřejnění navrženého prohlášení jest odůvodněn § 10 (1) zák. čís. 111/1927. Uveřejnění rozsudku podle § 18 uved. zák. neshledal nejvyšší soud k ochraně zájmů žalobcových nutným, zvláště když uveřejněním prohlášení žalobce — pokud se týče časopis »H.« — dosáhnou účelu žaloby dostatečnou měrou.

Čís. 13414.

Byla-li věřiteli, jehož pohledávka vázla na celé vydražené nemovitosti a jenž žádal o uspokojení celé pohledávky jen ze spoluvlastnického podílu, přikázána celá pohledávka z celého dražebního výtěžku za celou nemovitost, není věřitel oprávněn k rekursu proti tomuto přikázání.

(Rozh. ze dne 29. března 1934, R II 110/34.)